

ница ни посрѣщна и прие съ крайна любезность. Тя тъй сжщо, както и племянницата ѝ, бѣха просто въ възторгъ отъ пжтуването ни, посрѣщането ни и говоренето ни въ Бирмингамъ. Цѣлата вечеръ това бѣше почти изключителниятъ прѣдметъ на продължителния ни разговоръ. Г. Janson, който бѣше нашъ съпжтникъ и другаръ по това пжтуване, попълваше тоя разговоръ съ подробности, които ние не бѣхме забѣлѣжили. Тѣ гледаха на това ни честито пжтуване като на единъ отъ най-голѣмитѣ наши успѣхи въ Англия, а този успѣхъ тѣ го зимаха отчасти и за свой, до тамъ тѣ бѣха усвоили нашето българско дѣло.

3/15 октомврия, недѣля.

Както всѣкога, така и тоя день ние го прѣкарахме у г. Женсовото гостеприемно семейство не само твърдѣ добрѣ, но мога да кажа и твърдѣ поучително. Часа кждѣ 9—10 дойдоха на госте близки и съсѣдни нѣкои приятели на фамилията, придружени съ членове отъ своитѣ семейства, всички скромно прѣмѣнени за света недѣля. Тѣ били всички сговорени да се събератъ прѣди пладне наедно, та да идатъ всички заедно въ черкова, за да чуютъ проповѣдъта, която щѣлъ да каже единъ извънреденъ и краснорѣчивъ пасторъ. На трѣгване тѣ поканиха и зеха съ себе си и българскитѣ делегати. Храмътъ бѣше прѣпълненъ съ богомолци, но въ него владѣеше пълна религиозна тишина. Слушаше се само монотонниятъ гласъ на пастора, който четѣше установенитѣ молитви. По едно врѣме той се изправи прѣдъ народа и започна проповѣдъта си. Прѣдметъ на тая проповѣдъ бѣше длъжността, която иматъ вѣрующитѣ християни да отправятъ топли къмъ Бога благодарения за даденитѣ отъ неговата благодать и събрани вече жѣтви и плодове отъ земята.